

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

16 martie 2016

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Elena Covalenco,

Iurie Diaconu,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar și cel suplimentar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2015, declarat de avocatul Țaulean Vitalie în numele inculpatului

Roibu Nicolae Ion, născut la 13 septembrie 1963,
originar din s.Ciopleni, r-nul Criuleni, domiciliat în
mun.Chișinău, str.Independenței 10/3, ap.10.

Termenul examinării cauzei:

1.Prima instanță:26.07.2012 - 31.03.2015,

2.Instanța de apel:19.05.2015 - 02.11.2015,

3.Instanța de recurs:04.02.2016 - 16.03.2016.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun.Chișinău din 31 martie 2015, Roibu Nicolae a fost condamnat în baza art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an.

În temeiul art.90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate inculpatului a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 an.

2. Prima instanță a constatat că Roibu Nicolae, la 04 aprilie 2012, aproximativ la ora 13.30, conducînd pe ruta nr.180 microbuzul de model „Mercedes 312 D”, cu n/î C OD 065, și deplasîndu-se pe str.Drumul Viilor din direcția str.Academiei spre direcția str.Moroșan, ajungînd la oprirea transportului public aflată în preajma casei de locuit nr.28 din str.Drumul Viilor, a oprit la stație pentru a debarca un pasager. Reluîndu-și mișcarea, nu a manifestat prudență la trafic și, ingorînd cerințele pct.80 lit.d), 39 alin.1) și 45 alin.1) din Regulamentul circulației rutiere, care indică că „conducătorul vehiculului de rutieră este obligat să repună în mișcare vehiculul din stație după ce a luat măsurile necesare de precauție pentru a evita accidentul în traficul rutier, că înaintea începerii deplasării, reîncolonării sau altei schimbări a direcției de mers, conducătorul de vehicul trebuie să se asigure că această manevră va fi executată în siguranță și nu va crea obstacole pentru ceilalți participanți la trafic și trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită ținînd permanent seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii, situația rutieră, iar în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducătorul trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului”, drept consecință, cu roata dreaptă spate a automobilului, a călcat peste piciorul cet.Untura Vera, care intenționa să se urce în rutiera respectivă, cauzîndu-i

conform raportului de expertiză medico-legală nr.1455/D din 21.06.2012, vătămări corporale grave.

3. Împotriva sentinței au declarat apel:

- procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui N.Roibu în baza art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal să-i fie stabilită pedeapsa de 6 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani, argumentând că pedeapsa stabilită de prima instanță este prea blândă și nu va atinge scopul de restabilire a echității sociale, de corectare a inculpatului și prevenirea de săvârșirea de noi infracțiuni;

- instanța incorect a aplicat în privința inculpatului dispozițiile art.90 Cod penal, fără a ține cont de prevederile art.75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii și urmările provocate în urma accidentului rutier, considerând că pedeapsa stabilită este inechitabilă și nu va atinge scopul pedepsei penale.

În apelul suplimentar declarat, procurorul a solicitat pe lângă casarea sentinței în partea stabilirii pedepsei, casarea acesteia și în partea calificării acțiunilor lui N.Roibu, considerând că instanța a ignorat prevederile art.395 alin.(1) pct.2) Cod de procedură penală și în partea dispozitivă a sentinței nu a constatat de săvârșirea căreia infracțiuni a legii penale totuși inculpatul se face vinovat, deoarece în partea descriptivă a încadrat fapta acestuia în baza art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal, însă în dispozitiv l-a recunoscut vinovat doar în baza art.264 alin.(3) Cod penal, prin urmare partea dispozitivă contravine cu cea descriptivă, prin ce nu s-au respectat prevederile art.385 alin.(1) pct.3) Cod de procedură penală;

- avocatul V.Țaulean în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare, invocând că în cauză nu au fost administrate careva probe ce ar demonstra vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, iar la baza concluziei sale instanța a luat în considerație doar probele acuzării ignorând probele apărării;

- instanța neîntemeiat a apreciat critic concluziile expertizei auto-tehnice, prin care a fost stabilit că inculpatul nu a avut posibilitatea tehnică de a evita tamponarea pietonului prin frînare în condițiile în care a avut loc accidentul rutier;

- instanța apreciind unele probe ca admisibile și respingându-le pe altele ca inadmisibile, care confirmă nevinovăția inculpatului, nu a respectat prevederile art.93-95 Cod de procedură penală și nu și-a argumentat soluția de ce unele probe urmează a fi admise, iar altele respinse;

- instanța a ignorat declarațiile inculpatului, care a relatat că reluând mișcarea autovehiculului a luat toate măsurile de precauție necesare pentru a evita orice accident rutier și numai după aceasta a început deplasarea, iar după ce a văzut că doamna a căzut jos sub roata automobilului, imediat a frânat;

- instanța nu a luat în considerație faptul că vinovată de producerea accidentului rutier se face pietonul;

- în mod eronat s-a reținut încălcarea prevederilor art.80 lit.d) din Regulamentul circulației rutiere, vizavi de fapta incriminată inculpatului, deoarece pretinsa încălcare nu se află în raport de cauzalitate cu urmările survenite, împrejurare care denotă lipsa acțiunii-inacțiunii penale, care au calitate de semen obligatorii ale conținutului constitutiv al infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2015, a fost respins, ca nefondat, apelul avocatului în numele inculpatului și admis parțial apelul procurorului, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Roibu Nicolae a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an.

În temeiul art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea pe un termen de probă de 1 an.

Instanța de apel ținând cont de prevederile art.414 alin.(1), (2) Cod de procedură penală, a conchis că prima instanță corect a reținut situația de fapt și vinovăția inculpatului, dînd faptei săvîrșite o încadrare juridică corespunzătoare materialului probator administrat, însă din motiv că în dispozitiv greșit a indicat că Roibu Nicolae a comis infracțiunea prevăzută de art.264 alin.(3) Cod penal, omițînd a indica calificativul lit.a) al normei date, întru respectarea prevederilor legale a casat sentința și a pronunțat o nouă hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, constatînd repetat aceeași faptă, precum a fost stabilită de prima instanță, expusă la pct.2 al prezentei deciziei.

Totodată, instanța de apel, din motiv că participanții la proces probe suplimentare nu au invocat, dar au solicitat doar cercetarea probelor din prima instanță, a supus verificării în ședința de judecată probele administrate, care au fost cercetate de prima instanță în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, și anume declarațiile:

- părții vătămate V.Untura, care a declarat că dînsa, vîzînd că rutiera staționa și că are puțini pasageri, s-a apropiat din față și s-a apucat de mîner intenționînd să urce în rutieră, însă aceasta s-a pornit și dînsa a căzut jos, după care a fost transportată la spital, la fel, a concretizat că nu are careva pretenții sau obiecții față de șoferul microbuzului, deoarece acesta a ajutat-o cu cele necesare;

- martorului O.Stavinskii, care a explicat că dînsul a văzut rutiera nr.180, precum și urmările accidentului, dar nu și momentul tamponării părții vătămate, dînsul s-a apropiat de locul accidentului după ce sosise ambulanța, a văzut partea vătămată pe asfalt, căreia i s-a aplicat garoul, aceasta era situată lîngă bordură, iar rutiera puțin mai jos;

- martorului A.Costin, care a explicat că se deplasa pe str.Drumul Viilor, au oprit la o stație așteptînd să se deplaseze rutiera din fața lor, a văzut o persoană care s-a apropiat de rutieră din partea dreaptă în a doua parte a automobilului, după ce rutiera a pornit de la stație a observat că persoana a căzut jos, după care șoferul microbuzului, cît și persoanele care se aflau la stație, i-au acordat ajutor;

- martorului C.Costin, care a lămurit că deplîndu-se pe str.Drumul Viilor în apopiere de stație, a oprit în urma unei rutiere, fiindcă drumul avea 2 bezi, iar în fața sa un microbuz a stopat la stație pentru debarcarea/îmbarcarea călătorilor, după care a pornit deplasarea, însă de acesta s-a apropiat o doamnă, dar ușa era închisă și aceasta s-a lovit de rutieră, s-a clătinat și a căzut cu partea laterală jos, de parcă i s-a dus piciorul sub microbuz.

cît și actele cauzei:

- procesele-verbale de cercetare a locului accidentului rutier, fototabelul și schița acestuia, de reconstituire a faptei și schița acestuia, de examinare medicală și constatarea faptului de consum alcoolic;

- cerificatul accidentului rutier din 04.04.2012;

- raportul de expertiză medico-legală nr.1455/D, conform căruia părții vătămate V.Untura, în urma accidentului i-au fost cauzate vătămări corporale grave;

- raportul de expertiză tehnică-auto nr.1222 din 08.07.2014, prin care s-a constatat că viteza automobilului în momentul producerii accidentului era de 27 km/h, că la momentul declanșării obstacolului pentru circulație de către pieton, șoferul microbuzului nu avea posibilitatea tehnică de a evita tamponarea pietonului prin frînare, însă în situația dată din punct de vedere tehnic conducătorul microbuzului trebuia să acționeze conform cerințelor pct.45.2 din Regulamentul circulației rutiere.

Aceste probe analizate în ansamblu demonstrează vinovăția lui N.Roibu în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal, și că acțiunile ultimului corect au fost încadrate în baza acestei norme penale, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației

de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcarea ce a cauzat din imprudență vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății.

De asemenea, instanța de apel a respins argumentul avocatului, precum că prima instanță nu a ținut cont de concluziile din raportul de expertiză auto-tehnică, prin care s-a constatat că șoferul microbuzului nu a avut posibilitatea tehnică de a evita tamponarea pietonului prin frînare în condițiile în care a avut loc accidentul rutier, deoarece din același raport la care face trimitere apelantul, la fel s-a constatat că în situația dată conducătorul microbuzului din punct de vedere tehnic trebuia să acționeze conform prevederilor pct.45 alin.(2) din Regulamentul circulației rutiere, care stipulează că în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului.

La fel, instanța de apel a respins versiunea inculpatului, precum că dînsul nu se face vinovat de comiterea accidentului rutier, de rînd ce probele administrate, cercetate și verificate din punct de vedere a pertinentei și concludenței, dovedesc cu certitudine săvîrșirea de către N.Roibu a infracțiunii imputate, iar nerecunoașterea vinovăției de către acesta fiind o metodă de apărare și evitare a răspunderii penale pentru fapta comisă.

Neîntemeiată a fost considerată de instanță și versiunea apărării, că probele administrate nu au fost cercetate obiectiv, complet și sub toate aspectele, iar constatările instanței sînt susceptibile criticii, deoarece aceste afirmări nu și-au găsit confirmare, fiind îndreptate exclusiv în vederea formării poziției de apărare, iar probele administrate - declarațiile părții vătămate, reprezentantului părții vătămate și a martorilor au fost cercetate în prima instanță, și verificate în apel, care coroborează între ele și în ansamblu demonstrează săvîrșirea de către inculpatul N.Roibu, cu vinovăție, a infracțiunii pentru care a fost pus sub învinuire, în modalitatea reținută prin hotărîrea instanței de apel este confirmată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, de probe certe și legal administrate.

Lipsit de temei instanța a considerat și argumentul avocatului, precum că prin declarațiile martorilor A.Costin și C.Costin, direct se dovedește nevinovăția inculpatului, deoarece acestea vin în contradicție cu declarațiile părții vătămate și a celorlalți martori, cît și cu probele materiale administrate în cauză.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului instanța a reținut prevederile art.7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite de către N.Roibu, de persoana acestuia, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării lui, și, apreciind aceste împrejurări a conchis de a-i fixa pedeapsa sub formă de închisoare, cu aplicarea dispozițiilor art.90 Cod penal, considerînd-o drept una echitabilă, deoarece inculpatul poate beneficia de posibilitatea corectării și reeducării în condiții neprivative de libertate și, pe motivele reținute, a conchis că solicitarea procurorului privind privarea efectivă de libertate a inculpatului, în condițiile în care infracțiunea este din imprudență, acesta are familie, loc permanent de trai, loc de serviciu, a recuperat părții vătămate prejudiciul cauzat, ultima neavînd careva pretenții, este nejustificată, deoarece inculpatului urmează a-i fi dată o șansă de a se reabilita față de societate pentru fapta comisă.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar la 30.12.2015 și recurs suplimentar la 15.03.2016 avocatul V.Țaulean în numele inculpatului care, invocînd temeiurile prevăzute la art.427 alin.(1) pct.6), 8, 12) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei, pe motiv că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor din cererea de apel, referitor la admisibilitatea sau inadmisibilitatea probelor administrate și prezentate de apărare, care demonstrează nevinovăția inculpatului de producerea accidentului rutier; instanța de apel incorect a reținut că inculpatul a încălcat cerințele pct.80 lit.d) din Regulamentul Circulației Rutiere, deoarece pretinsa încălcare nu se află în causalitate cu urmările survenite, împrejurare ce denotă lipsa acțiunii-inacțiunii penale și a raportului de causalitate dintre fapta incriminată și consecințele infracțiunii, care sînt

semne obligatorii ale conținutului constitutiv al infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal; instanța de apel nu a fost în drept să corecteze eroarea comisă de prima instanță, fapt ce contravine prevederilor art.248, 249 alin.(2), (3) Cod de procedură penală, fiindcă erorile materiale din cuprinsul unui act se corectează de însuși instanța de judecată care a întocmit actul, din oficiu.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar și cel suplimentar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținînd cont de opinia procurorului expusă în referință, care a solicitat declararea inadmisibilității recursului ordinar, Colegiul penal decide inadmisibilitatea recursului ordinar din următoarele considerente.

Cu referire la recursul declarat la 30 decembrie 2015.

Conform art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru repararea erorilor de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile stipulate în acest articol.

Drept temei pentru recurs avocatul în numele inculpatului invocă prevederile art.427 alin.(1) pct.6), 8), 12) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul cînd instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau faptei săvîrșite și s-a dat o încadrare juridică greșită.

Colegiul constată că motivele invocate de recurent nu sînt aplicabile din punct de vedere al prezenței erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Conform art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, poate administra, la cererea părților orice probe noi, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar, deoarece judecarea apelului provoacă un control integral, atît în fapt, cît și în drept, de către jurisdicția de al doilea grad asupra hotărîrii primei instanțe.

Ținînd seama de aceste prevederi, Colegiul penal constată că instanța de apel a fost în drept și, de fapt, întemeiat a dispus casarea hotărîrii primei instanțe, iar verificînd minuțios toate probele administrate a ajuns la concluzia de vinovăție a inculpatului I.Roibu în comiterea infracțiunii incriminate, motivîndu-și detaliat și clar soluția adoptată, expunîndu-se argumentat din motivul cărei erori de drept urmează a fi casată soluția primei instanțe, și anume că aceasta, deși în partea descriptivă a sentinței a reținut că acțiunile inculpatului urmează corect a fi calificate în baza art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal, în dispozitiv a omis a indica calificativul lit.a) a normei date.

Prin urmare, instanța de recurs, în primul rînd va respinge argumentul recurentului că instanța de apel nu a fost în drept din cauza erorii comise de prima instanță de a casa hotărîrea acesteia, deoarece chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel sînt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii; dacă infracțiunea a fost corect calificată; dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate, iar în cazul dacă constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărîrea instanței de fond urmează a fi desființată, cu rejudecarea cauzei, conform prevederilor art.415 alin.(1) pct.2) și art.419 Cod de procedură penală și în cazul dat, termenul „rejudecare” nu desemnează o nouă desfășurare, de la început, a întregii activități procesuale ce este îndeplinită de prima instanță, ci doar efectuarea unor acte procesuale care nu au fost legal îndeplinite sau care sînt necesare, dar nu au fost efectuate de prima instanță.

Astfel că, afirmația recurentului, precum că prima instanță urma singură să-și corecteze eroarea comisă printr-o încheiere, așa cum prevede art.249 Cod de procedură penală, este nejustificată, deoarece eroarea comisă de prima instanță nu este una materială, dar de conținut, care nu poate fi îndreptată conform dispozițiilor articolului comentat, dar prin intermediul căilor de atac. Erorile materiale sînt niște simple greșeli scriptice asupra numelui sau prenumelui, unor date calendaristice la care se referă actul, asupra unor indicații numerice și altele, cu excepția erorilor de conținut.

La fel, instanța de recurs reține că unicul și cel mai de bază argument invocat de recurent în recurs este că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, însă sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri cînd s-a produs condamnarea persoanei, dar acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Colegiul penal reține că instanța de apel, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală, pe care suplimentar și minuțios le-a verificat în ședința de judecată, precum probele materiale, cărora le-a dat o apreciere justă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, corect a concluzionat asupra vinovăției inculpatului în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal, încadrarea juridică a acțiunilor acestuia fiind justă.

Din conținutul deciziei rezultă că această concluzie s-a tras avînd în vedere declarațiile părții vătămate V.Untura și reprezentantului său, a martorilor O.Stavinskii, C.Costin, A.Costin și actele cauzei - procesul-verbal de cercetare la locul faptei cu scheme și tabelul fotografic, prin care se constată locul accidentului; rapoartele de expertiză medico-legală nr.1455 „D”, de constatare auto-tehnică nr.1222 din 08.07.2014, probe care sînt detaliat descrise în textul deciziei de apel, cît și la pct.4 al prezentei decizii.

Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii, inclusiv vinovăția inculpatului, după cum rezultă din decizia instanței de apel, care s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-a motivat concluzia prin cumulul de probe pertinente și concludente, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

Prin urmare, argumentele recurentului, precum că inculpatul nu a comis infracțiunea pentru care a fost recunoscut vinovat, sînt neîntemeiate și contravin materialelor din dosar, iar nerecunoașterea vinovăției de către acesta nu echivalează cu achitarea lui, de vreme ce există probe pertinente și concludente care, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția lui în săvîrșirea infracțiunii imputate.

Totodată, Colegiul penal constată că recurentul critică modul de apreciere a probelor de către instanța de apel, considerînd-o ca necorespunzătoare circumstanțelor de fapt ale cauzei, însă aceste argumente nu pot fi reținute, deoarece, conform art.101 alin.(2) Cod de procedură penală, la faza judecării cauzei instanța de judecată apreciază probele conform propriei convingeri formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Mai mult, recurentul dă apreciere probelor conform propriei opinii și le interpretează din punctul său de vedere, pe cînd instanța a verificat probele după veridicitatea acestora, adică corespunderea datei de fapt examinată cu realitatea pe care o probează această dată, și în partea descriptivă a deciziei și-a motivat soluția, prin care se demonstrează vinovăția inculpatului de comiterea accidentului rutier. Astfel că, declarațiile martorilor A.Costin și C.Costin, prin care în opinia apărării se demonstrează nevinovăția inculpatului, nu pot fi luate în considerație, de rînd ce prin raportul de expertiză auto-tehnică s-a constatat că în situația de fapt, din punct de vedere tehnic conducătorul microbuzului trebuia să acționeze conform cerințelor pct.45.2 din Regulamentul circulației rutiere.

Astfel, probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, concluziile privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză, iar motivele aduse de recurent, precum că instanța nu a dat o apreciere cuvenită probelor din dosar, țin de starea de fapt a cauzei și nu sînt prevăzute ca temei pentru recurs în art.427 Cod de procedură penală.

Lipsită de temei este și afirmația recurentului, precum că este incorectă concluzia instanței de apel, care a reținut că din motivul nerespectării de către N.Roibu a dispozițiile pct.80 lit.d) din Regulamentul circulației rutiere, s-a produs accidentul rutier sus menționat, pe cînd, în opinia Colegiului penal, reieșind din împrejurările cauzei, cert se poate conchide că accidentul rutier constituie o consecință causală a încălcării de către inculpat a prevederilor normei sus menționate, care ca consecință a provocat vătămarea gravă a integrității corporale a părții vătămate.

Prin urmare, semnele faptei prejudiciabile comise de N.Roibu coincid cu semnele componentei de infracțiune prevăzute de norma juridico-penală de care a fost recunoscut vinovat (264 alin.(3) lit.a) Cod penal), ceea ce respinge afirmația recurentului că fapta reținută în seama inculpatului poartă un caracter nedefinit și incert și acesta ar fi condamnat pentru careva acțiuni neîncadrate în normele materiale.

Din acest punct de vedere se consideră neîntemeiată și trimiterea făcută de avocat la art.427 alin.(1) pct.12) Cod de procedură penală, neexistînd o careva eroare de drept, deoarece instanța de judecată nu a făcut o altă încadrare juridică a faptei comise de către N.Roibu, decît cea în baza căreia acesta a fost pus sub învinuire - în baza art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal (f.d.61-64, v.1).

De asemenea, Colegiul remarcă că recursul repetă textul apelului declarat de avocat în numele inculpatului și argumentele expuse de recurent au fost anterior invocate în apel, iar instanța de apel pe deplin le-a examinat și, apreciind toate probele în ansamblu, conform art.414 alin.(3) Cod de procedură penală, s-a pronunțat detaliat asupra tuturor motivelor invocate de partea apărării în apel, pe care le-a considerat neîntemeiate (f.d.37-52, v.2). Mai mult, recurentul în recurs nici nu specifică asupra căror anume motive invocate în apel nu s-a pronunțat instanța.

Neîntemeiate sînt și argumentele apărării, precum că în cauză s-a comis o eroare de fapt, deoarece prin „eroare de fapt” se înțelege o greșită examinare a probelor administrate în cauză, în sensul că la dosar există o anumită probă, cînd în realitate aceasta nu există sau atunci cînd se consideră că un anumit act, un anumit raport de expertiză ar demonstra existența unei împrejurări, cînd în realitate din acest mijloc de probă reiese contrariul. Eroarea gravă de fapt presupune deci, reținerea unei împrejurări esențiale fără ca probele administrate să o susțină sau o nereținere a unei astfel de împrejurări esențiale, deși probele administrate o confirmau, ambele ipoteze fiind rezultatul denaturării grave a probelor.

În acest context, Colegiul penal constată că nu există contradicție evidentă între cele reținute prin hotărîrea recurată și conținutul probelor administrate, starea de fapt reținută nefiind consecința unei denaturări evidente a probelor, ci rezultatul unei analize coroborate a acestora, astfel că decizia nu cuprinde vreun viciu sub aspect de fapt sau de drept material sau procesual.

Reținînd cele relatate, Colegiul penal constată că și pedeapsa stabilită inculpatului N.Roibu a fost aplicată cu respectarea prevederilor art.7, 61, 75 Cod penal, în limita sancțiunii normei penale în baza căreia a fost declarat vinovat, ținîndu-se seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gradul pericolului social al infracțiunii comise, persoana acestuia și de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuază răspunderea, inclusiv și de circumstanțele invocate de recurent.

Cu referire la recursul avocatului V.Țaulean declarat la 15.03.2016.

Colegiul penal constată că, cu excepția căii ordinare de atac- recursul ordinar, legea procesual penală nu face careva mențiuni referitor la declararea suplimentară a recursului ordinar și nu stabilește alte termene pentru actele suplimentare, decât cele prevăzute la art.422 Cod de procedură penală. De aceea, persoanele menționate în dispoziția art.421 Cod de procedură penală, care au declarat în termen recurs ordinar, iar ulterior au depus recursuri suplimentare, acestea se vor considera ca depuse în termen, dacă ele se încadrează în termenul de 30 zile de la data pronunțării deciziei instanței de apel.

Potrivit art.230 alin.(2) Cod de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen. Termenul de recurs este un termen procesual legal, durata lui fiind stabilită prin lege. El este absolut și are caracter imperativ, adică depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac.

Momentul de la care începe să decurgă termenul de atac este riguros precizat de legedata pronunțării deciziei, iar depășirea acestui termen duce la decăderea părților din dreptul de a folosi calea de atac.

Reținând faptul că avocatul V.Țaulean a depus recurs suplimentar la data de 15.03.2016, adică după expirarea termenului legal de 30 zile prevăzut de art.422 Cod de procedură penală, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, ca fiind declarat peste termen.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.2), 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs va decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat sau declarat peste termen.

În acest context, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat la 30.12.2015 de avocatul V.Țaulean în numele inculpatului N.Roibu, ca fiind vădit neîntemeiat, iar cel declarat suplimentar la 15.03.2016, ca fiind depus peste termen.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.2,) 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Țaulean Vitalie în numele inculpatului Roibu Nicolae, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2015 în cauza penală în privința lui Roibu Nicolae, ca fiind vădit neîntemeiat și a recursului suplimentar declarat la 15 martie 2016, ca fiind declarat peste termen.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 13 aprilie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu